

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 11 Leto IV.
v LUBLJANI, 15. junija 1905

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranj.)
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina XI. zvezka:

	Stran
Glas vpijočega v puščavi	161
Kako smo srečni	163
V svitu večne luči	165
Šestnajsti splošni evharistiški shod v Rimu 1.—6. junija 1905	165
Prvo sv. obhajilo na ladji, ki se je potopila	167
O najsvetejšem Zakramentu	169
Tristoletnica Marijinih družb na Kranjskem	169
Podučljiva zgodbica za take, ki omahujejo	170
Razgled po katoliškem svetu	171
Cerkveni razgled po domovini	172
Zahvale za uslišano molitev	176
Darovi	176

Listnica uredništva. Dopisniku iz Ljubna: Žalibož, prepozno, ker uni teden list ni izšel.

Vse tiskovine za **Marijine družbe** in za **Družbo treznosti** (sprejemnice in vpisovalne pole) se dobe v **Ničmanovi prodajalni „Katol. tiskovnega društva“**. — Sprejemnice za Marijine družbe (jako lepa slika Brezmadežne) se dobé po **znižani ceni** 24 h (prej 30 h).

Sezite po njih!

Podpisana uljudno naznanja preč. duhovščini, da je otvorila
na Mestnem trgu šte. 7 v Ljubljani
zalogo umetnih cvetlic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoračijskih
vencev in cvetlic, dalje vencev za gg. novomašnike, nagrobnih
vencev in trakov itd. po najnižjih cenah. 1719 B 15

Postrožba točna in poštena!

Najodličnejšim spoštovanjem — **Antonija Mildner.**

Glas vpijočega v puščavi.

Ta mesec je posvečen Srcu Jezusovemu, Srcu z zasramovanjem nasičenemu, Srcu onega, ki je bil malo trenutkov pred smrtjo napajan z jesihom in žolčem — za grehe naših ust in našega grla.

Ta mesec pa obhajamo tudi praznik onega velikega svetnika, ki ga je Gospod sam imenoval „največjega izmed od žene rojenih“, velikega preroka in spokornika, imenitnega poslanca, od Boga samega poslanega med svet „pripravljat pot njegovemu Sinu“; poslanca, ki ga je prerok Izaija že davno davno prej napovedoval kot glas vpijočega v puščavi: pripravite pot Gospodu, zravnajte njegove steze; vsaka dolina naj se napolni in vsaka gora naj se zniža; kar je krivega, bodi ravno, in kar je ostrega, gladka pot!

Ta sveti mož je oznanjeval pokoro, ostro pokoro, pa jo tudi sam delal. Oblačil se je v raševnato, bodečo haljo, jedel kobilice in divji med; kar pa se pijače tiče, je angelj že pred njegovim rojstvom napovedal, „da vina in močne (opojne) pijače sploh ne bo pil.“

Iz tega vzroka je izbran ta svetnik — sv. Janez Krstnik — za patrona Družbe treznosti; in bližajoči se njegov god nam daje priliko, da še enkrat spregovorimo o tej „nebodijetreb“ družbi, o kateri smo doslej že precej pisali, danes pa hočemo za enkrat reči zadnjo besedo.

Prepričani smo, da bo marsikomu izmed cenjenih bravcev najbolj vsč to naznanilo, da bo o tem — z adnja beseda. Zakaj treznost,

to je pesem, ki je ljudje ne slišijo radi. Saj smo slišali reči: Tole pisanje o treznosti se za „Bogoljuba“ nič kaj ne poda, „Domoljub“ naj le piše o tem; tak pobožen mož, kakor je „Bogoljub“, pa bi se ne smel pečati s takimi rečmi, govoriti bi moral o bolj pobožnih, o svetih rečeh. —

„Bogoljub“ pa na to odgovarja: Ljubi, dobri ljudje, kako se vi motite! Pobožnost vendar ne obstoji v samih svetih občutkih in pobožnih zdihljajih, ampak v tem, da bežjo voljo izpolnjujemo in se greha varujemo. Dokler se pa torej Bog s pijanostjo toliko žali, Gospodov dan tako skruni, krščansko življenje tako razdira, toliko časa ne poznamo bolj bogoljubnega dela kakor je klicati na vojsko zoper nezmerno pijančevanje.

Zato kličemo zopet na ves glas, da bi se slišalo in razlegalo po širni slovenski zemlji, kličemo kakor smo začeli: Na vojsko zoper pijanost! Snujte in vpisujte se v Družbo treznosti!

Doklej bomo še mirno in hladno gledali grozno razdejanje, ki ga napravlja pijančevanje na premoženju, na zdravju in življenju, na družinskem in verskem življenju in na dušah naših rojakov?! Časniki ne nehajo teden za tednom poročati o novih nesrečah, povzročenih po pijanosti. Danes odprem „Slovenca“ in zopet berem: „Nedavno je pri sv. Duhu pri Škofji Loki umrl v nekem hlevu bivši posestnik J. P. Žganja ga je končalo. Vsled žganja je v nekih vislih umrl J. Š., bivši posestnik v Žabnici. Žrtev žganja

je tudi umrli P. F. Ljudje božji, imejte pamet, in ne nalivajte se žganjem!“ — Takó „Slovenec“. Torej v kratkem času trije v enem kraju! No, bo že zaenkrat! Toda končno svarilo se nam zdi čisto odveč, dasi je namen dober, pa to ne bo prav nikogar spreobrnilo; en kozarček se zato ne bo manj izpil. Ta strast ima namreč to lastnost, da četudi vidijo na lastne oči, v kako nesrečo ljudi pehá, zaradi tega nič ne odnehajo. S takimi zdihljaji ni nič pomagano. Zoper to kugo je treba moči vse bolj globoko zastaviti. In zató pravimo mi: Ljudje božji, imejte pamet, in začnite že enkrat kaj zoper nezmerne pijančevanje! Praznik družbenega patrona, sv. Janeza, je ugodna prilika za četi družbo. Začetek bo težaven in majhen, toda vsaj začetek bo! Če se začne gasiti, je upanje, da se bo enkrat pogasilo; če se pa še ne začne, bo divjal požar brez ovire dalje in vedno hujše naraščal.

Prav posebno pa se še obračamo do nekaterih, ki so v prvih vrstah poklicani delati za zboljšanje v tem oziru.

To so najprej Marijine družbe. Če imajo družbe namen zboljšati polegoma naš rod, naše ljudstvo, imajo gotovo dolžnost ravno tukaj vmes poseči. Saj kaj je, kar naše ljudstvo najbolj kazi? Pijanost! Kranjci bi bili še fest ljudje, ko bi ne bili taki pijanci — je dejal nedavno moder mož. — V Marijinih družbah torej pričakujemo, da se bodo dobili taki, ki, dasi sami zase ne potrebujejo zdržnosti — vendar razumejo velik pomen tega sredstva, in se bodo iz ozira na druge, z avoljo dobrega zgleada, oprijeli tega najbolj izdatnega pripomočka v boju proti pijanosti.

Zato o tem tudi govore nova „vzerna“ pravila mladeniških Marijinih družb — ali jih pri Vas že imate? — govoré tako: Poleg čistosti je moškim najbolj potrebna čednost: treznost. Ker je pa nezmerne pijančevanje najhujša napaka in rana našega ljudstva, zato naj družabniki kar moč delajo zoper njo; priporoča se jim, naj bi bili vpišani tudi v „Družbo treznosti“ in njen namen po svojih najboljših močih pospeševali.

Za dekleta pa tako-le: Ker je nezmerne pijančevanje glavna napaka in rana našega

ljudstva, vsled katere ima ravno žentstve veliko trpeti, zato naj tudi one delajo zoper njo in po svojih najboljših močih pospešujejo namene „Družbe treznosti“.

Delati za zboljšanje na tem polju je poklican tudi tretji red. Mi o tretjem redu navadno ne pišemo, ker imajo tretjeredniki svoj časnik. Toda če razumemo bistvo in namen tretjega reda, je bil ustanovljen od velikega očaka sv. Frančiška za to, da bi njega udje delali in živeli ravno v nasprotju s svetom; svetom, ki je vdan trojni silni poželjivosti: popoželjenju mesa, poželjenju oči in napuhu življenju, — trem silnim gospodarjem, ki v naši dobi prav tako neomejeno gospodarijo kakor v dneh sv. Frančiška. Če torej kaj razumemo bistvo in namen tretjega reda, je on prav posebno poklican, da tu kaj stori!

Tudi vsa druga krščanska društva so poklicana, na to stran svojo posebno pozornost obrniti, ali kakor pravijo neki nemški škofje v skupnem pastirskem listu: Vsako krščansko društvo, naj se že imenuje kakorkoli, naj bo obenem treznostno društvo. S tem je dovolj povedano. — —

Pepisali smo obkratkem, kako potrebno je, da se kaj stori proti pijančevanju, povedali, kako naj bi se to poskusilo in zavnilo glavne ugovore zoper te nasvete. Če nismo prav govorili, želimo, resnično želimo, da se nam to dokaže! Mi bi bili prav hvaležni, če bi nam kdo povedal kakšno boljšo, bolj lahko, bolj hitro in bolj gotovo pot, po kateri bi prišli do istega cilja, in prav lepo prošimo, naj nam pove, če kdo vé kaj dobrega.

Če se pa ne dá temu, kar smo povedali, nič ugovarjati, — kaj potem? Potem naj ne ostane samo pri besedah, ampak idimo od besedi do del, od zdihevanja do dejanja! Praznik družbenega patrona, pravimo, je najlepša prilika za to!

Stara navada je, da sv. Janezu Krstniku o njegovem gođu nasteljejo po neči po hišah s praprotjo. Odkod in zakaj ta navada, ne vemo; pravijo, da je poganska. Mi je ne branimo; če tudi poganska, pa je nedolžna; ne koristi in ne škoduje nikomur. Veliko bolj boste pa ustregli sv. Janezu, če mu mesto s pra-

prejto posteljete letos rajši s treznostjo. S tem ga boste vredno počastili. — Torej še enkrat: Na vojsko zoper pija-

nost! Snujte in vpisujte se v družbo treznosti! — Ali bo tudi ta naš klic — „glas vpijočega v puščavi?“

Kako smo srečni!

Za praznik presvetega Rešnjega Telesa.

Ljubi kristjani, bliža se veseli praznik presvetega Rešnjega Telesa. Po celem katoliškem svetu se bodo odpirala vrata tabernakeljev, in šel bo iz svoje ječe jetnik ljubezni, vaš Kralj, Gospod in Odrešenik, Jezus Kristus. Celo leto je bil zaprt v tej skrivnostni ječi, kamor ga zaklepa njegova neizmerna ljubezen. Praznik presvetega Rešnjega Telesa pa je zanj dan veselja in zmagoslavja; v slovesnem sprevodu ga bomo spremili iz cerkve ven pod milo nebo, na bogata polja in zelene trate. Nedolžni otročiči ga bodo spremljali s košaricami, polnimi cvetja, da mu je bodo stlali na pot. Mi odrasli pa ga bomo spremljali z gorečimi molitvami. Oj, kako smo srečni, da imamo Gospoda Jezusa sredi mej sabo! Ljubi bravci, prašam vas, kaj bi bila cerkev brez tabernakelja, brez večne luči, brez angelske mize, kaj bi bila vaša zadnja ura brez sv. popotnice, kaj bi bili mi v tej solzni dolini brez presvetega Rešnjega Telesa... popotniki v temi brez luči, v puščavi brez poti, sirote brez očeta, bili bi izdani valovom življenja brez upa rešenja, ovčice brez pastirja, nevedni učenci brez vodnika in učenika: Zato naj pa na ta slovesni dan presv. Rešnjega Telesa iz globočine vaših src vro goreče molitve v čast in zahvalo našemu Jezusu v najsvetejšem Zakramentu, saj prav ta dan sv. Cerkev obhaja spomin onega

presrečnega velikega četrta, ko je Gospod Jezus prvokrat vzel kruh in vino v svoje presvete roke in tako ustanovil ta presveti Zakrament. Iz vaših grl naj ta dan doni prelepe pesmi glas:

Hvali, Sion, Rešenika,
Poj pastirja in vodnika,
Poj mu himne, pesmice!

Ljubi bravci! Jezus v presvetem Zakramentu je naš Odrešenik! Da, v tabernakelju, v najsvetejšem Zakramentu je naše rešenje. Daleč proč od tabernakelja, od morja milosti, je smrt, je pogubljenje. Daleč proč od tabernakelja vse ovne, kakor pustinja je človeško srce brez presv. Zakramenta. Pri tabernakelju vse dehti, klije in cvete kakor na pomladnem vrtu. Kako smo srečni, da imamo med seboj Gospoda Jezusa, ki je zares naš Odrešenik... Ste morda slabi in vam je treba moči, glejte tabernakelj, ondi najdete kruh močnih. Ste revni in ubogi ter nimate strehe, glejte tabernakelj, — to je hiša božja, to so vrata nebeška. Ste morda lačni in žejni: radi bi hrane, ki bi vam nasitila duha in srce, radi bi pijače, da bi vam pogasila pekočo žejo, glejte tabernakelj, ondi je vaš Jezus, vaš Odrešenik, on vam postaja jed in pijača v presv. Rešnjem Telesu. Ste bolni, treba vam je zdravilnega

balzama, ki bi ozdravil rane vaših duš, glejte tabernakelj, ondí je Jezus vaš Odrešenik, kakor dragoceno mazilo se v presv. Rešnjem Telesu razliva v vaše duše ter se vam popolnoma daruje. Pregarjajo vas, Jezus v tabernakelju je vaš močni ščit. Zgrešili ste pot, on vam je zvezda; upada vam pogum, on ga vam zopet dviga; žalostni ste, on vas tolaži; zapuščeni ste, on ostane pri vas do konca sveta... Kako smo vendar srečni, da imamo Gospoda Jezusa v svoji sredi. Ljubimo ga, vračajmo mu srce za srce, ljubezen za ljubezen! Ljubi bravci! Na dan presv. Rešnjega Telesa in celo osmino boste videli okrog monštrance ovit krasen venec: glejte, to je vaš Odrešenik, to je vaš ovenčani kralj, vaš jetnik ljubezni! Poklonite mu duhteče vence gorečih molitev, pa recite s sv. Tomažem Akvincem:

Danes hvalimo pojoči,
Živi kruh oživljajoči,
Kruh slavimo iz nebes,
Ki ga pri večerji blagi
Bratov družbici predragi
Dal je Rešenik zares.

Kako smo srečni, da imamo v svoji sredi svojega Jezusa, Rešenika, ki nam je tudi pastir. Sam je rekel: Jaz sem dober pastir. Dober pastir dá življenje za svoje ovce. (Jan. 10, 11, 12) Gospod Jezus Kristus je dober pastir. Mi pa smo njegovo ljudstvo in ovce njegove paše. Triinšdeset let je iskal na zemlji izgubljenih ovčic. Smrtno truden je slednjič dospel na vrh Golgate. Sedaj ga moč zapusti, utrujen od težke poti se nasloni na svojo pastirsko palico — na les svetega križa — in umrje. Dober pastir dá življenje za svoje ovce...

Pa to še ni vse: Dober pastir ostane pri svoji čredi. Tudi Kristus dober pastir, ostaja pri svoji čredi vse dni. In glejte, jaz ostane m z vami vse dni do konca sveta. Veste li za njegov pastirski šotor, od koder pase svojo čredo? To je tabernakelj. Da, ljubi bravci, iz tabernakelja čuje Jezus, dober pastir, nad svojimi ovčicami. In kako skrbno čuje? Glejte, tam je zašla ovčica na strupen pašnik smrtnega greha. Jezus, dober pastir jej iz tabernakelja kliče tiho sicer a vendar dosti glasno

noter v srce, jo opominja in svari. Ali ga ne slišiš včasih, ko greš mimo cerkve?...

Dober pastir čuje nad svojo čredo pa jo vodi na dober pašnik, kjer je zdrava, tečna hrana. Tak pašnik je angelska miza, kamor te vodi Jezus, dober pastir. Tam te hrani z nebeško hrano, s svojim mesom in svojo krvjo.

Sedaj pa recite, dragi bravci, da Jezus v tabernakelju ni vaš dober pastir. Kako ste srečni, da imate dobrega pastirja v svoji sredi! Kaj je mogel še več storiti za vas? Svoje življenje je dal za vas, iz tabernakelja noč in dan nad vami, hrani vas s svojim mesom, napaja s svojo dragoceno krvjo. Zato pa ta dan

Vneto, glasno ga hvalimo,
In prijetno ga slavimo,
Sveta pesem naj doni!
Dan slovesni se obhaja,
Ko je sladki kruh iz raja
Prvič pokrepčal ljudi.

Kako smo srečni, da imamo v svoji sredi svojega Jezusa, ki nam je Rešenik pastir, ki nam pa hoče biti tudi vodnik! Zares, ljubi bravci, Jezus v presv. Zakramentu je vaš vodnik, on vaša pot, resnica in življenje. Sveta Cerkev, nevesta Kristusova, bo na dan presvetega Rešnjega Telesa slovesno spričevala svojemu ženinu, da je on vodnik človeškega rodu. Po vesoljnem svetu, kamor je že prisijala luč svete vere, se bodo vile neštne procesije. Zastave bodo vihrale, banderca plapolala, po ozaljšanih oknih bodo gorele mnogobrojne sveče, visoko v zrak se bodo dvigali mlaji, zvonovi bodo doneli: glejte, nevesta prihaja svojemu ženinu nasproti v svatovski obleki. Glejte ganljive prizore, ki se bodo kmalu razgrinjali pred vašimi očmi! Spredaj vojskovodja, Kralj vseh kraljev, ogrnen s plaščem podobe belega kruha, pred njim nedolžna mladina, ki mu žarečih lic siplje na pot zelenja in cvetic, za njim ostalo njegovo ljudstvo. Za njim stopajo krepki možje, pobožne žene, čvrsti mladeniči in cvetoče deklice, iz vseh grl pa vro goreče glasne molitve, katerih krepki odmev se glasi: Hvaljeno in češčeno naj vedno bo — presveto Rešnje Telo!

Ljubi bravci! Tedaj le za Jezusom, svojim Rešenikom, pastirjem in vodnikom na presvetega Rešnjega Telesa dan! Idite za Jezusom,

spremljajte ga pobožno, saj on je vaš vodnik, pa ga prosite, naj blagoslovi ta dan vaše hiše, vaše družine, vaša polja, vaše travnike, naj blagoslovi vesoljni svet, vesoljno sv. katoliško Cerkev! Hodite zvesto za njim, pa ne samo ta dan, hodite za njim vse dni vašega življenja, hodite za njim na dobri pašnik angelske mize, hodite za njim v svitu večne luči, da ne zaidete v temo!

Kako smo vendar srečni, da imamo v svoji sredi svojega Boga!

Zato pa

Hvali Sion, Rešenika,
Poj pastirja in vodnika,
Poj mu himne, pesmice!

Dr. Jos. Jerše.

V svitu večne luči.

Tiho je. Večerne sence
lahno legajo na tla kamnita,
in svetloba mehko - bleda
po svetišču je razlita;
žarki večne luči trepetajo,
s cvetjem na oltarju se igrajo.
Duša moja žarkom prisluškuje,
v tajnem svitu nove misli snuje,
pred oltar nevidna moč me vleče,
večna luč skrivnostno zašepče:
„Večno te že ljubi Jezus tvoj,
Ni še zemlja med svetovi stala,
že ljubezen božja je zidala
za te tabernakelj ta.“
Blažen mir zaziblje srce moje,

večna luč pa znova mi zapoje:
„Večno te bo ljubil Jezus tvoj.
Ko nad stvarstvom večnost bo zavela
vedno še ljubezen bo plamtela
v Srcu božjem za-te, revna stvar.“

„Večno te že ljubi Jezus tvoj.
Večno te bo ljubil Jezus tvoj.“
Glasi zvenki, glasi rajsko mili
dušo z radostjo so napolnili,
vneli v srcu so ljubezni plam.
Tiho sklonim se pred božji hram
in iz dna srca privre veselo
v svitu večne luči vskliknem smelo:
„Ljubi Jezus, bodi večno moj!“

S. Elizabeta.

Šestnajsti splošni evharistiški shod v Rimu 1.—6. junija 1905.

Na praznik Vnebohoda Gospodovega je otvoril sveti oče s slovesno sveto mašo evharistiški kongres. Nad 30 tisoč ljudi je obsegala prostrana katedrala sv. Petra. Navzočih je bilo mnogo kardinalov in škofov med njimi dvanajst jugoslovanskih. Štirje romarski vlaki iz Italije, Španske, Francoske in Nemške so prišli nalašč v ta namen v Rim. Zborovanja so se vršila v cerkvi „Dvanajsterih apostolov“, četrte ure od Vatikana. Vsa predavanja so bila vrlo zanimiva, med njimi je vzbujal posebno pozornost govor mnsgr. Heylena, Namurskega škofa iz Belgije. Predmet njegovega govora je bil: Evharistija (Sv. Rešnje Telo) in delavstvo. Pod velikim vtisom tega govora se človeku zdi, kakor da veljajo besede našega Gospoda: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in

ste obteženi...!“ v prvi vrsti ubogemu delavcu (kmetovalcu) z žuljavo roko. V nedeljo popoldne pa je shod zboroval v cerkvi svetega Petra, kamor je došel tudi sveti oče peš, v preprosti, beli sutani, in v spremstvu ožjega dvornega kroga. Grški semeniščniki so ga pozdravljali z grškimi pesmimi, gojenci zavoda sv. Aurelma pa z latinskimi. Sveti oče je blagoslavljal občinstvo s prijaznim nasmehljajem in tista tiha zamišljena boleost, ki je bila zadnje mesece zaradi premnogih težkih bremen in bridkih neprilik razlita po njegovem obrazu, je tačas izginila popolnoma. Škof Namurski, predsednik stalnega odbora za evharistiški kongres, se mu je poklonil v imenu vseh zborovalcev. Sveti oče je res prav očetovsko odgovoril -ter se zahvalil kardinalom,

škofom in vsem, da so tako srečno in uspešno uresničili pričujoči evharistiški shod. Beseda njegova je bila preprosta, izraz naraven a bilo je v teh besedah toliko presrčnosti in toplote, da so vsi, ki so ga že čuli, rekli: tako še ni govoril. „Sinovi moji!“ je nagovoril sveti oče škofove, „kakor se je pred meseci Marijanski kongres zavzel za razširjanje Marijinega češčenja, tako skrbite tudi vi po tem shodu za povzdigo najmenitnejše pobožnosti k Najsvetejšemu Zakramentu!“ pa je toplo priporočal pogostno prejemanje svetih zakramentov in pridno udeležbo pri sveti maši. Ko je sveti oče odhajal, se navdušeno ljudstvo ni moglo vzdrževati, da ne bi viknili v glasni in mogočni: Eviva, Eviva!

Najlepši venec, ki je ozaljšal trudapolno delo zborovavcev in odbornikov evharistiškega kongresa, pa je bila procesija z Najsvetejšim po-vatikanski baziliki. Ena,ka procesija se še ni vršila, odkar so vzeli Italijani, pravzaprav italijanska vlada, papežu cerkveno državo od l. 1870. Obširna cerkev je bila malone napolnjena do zadnjega kotička. Število navzočih so cenili nad 40.000. In vendar je vladala hvalevredna tišina, ko se je pomikal velečastni sprevod po cerkvi skoraj celo uro. Najprej so šli mnogovrstni redovniki v raznobojni noši: avguštinci, kapucinci, mercedarci, hieronimiti, frančiškani, konventualci; za njimi rimski avguštinci, karmeliti, serviti, dominikanci, olivetanci, cisterzijenci, valombrozijanci, kamaldolenci, benediktinci ter regulirani kanoniki iz Laterana. Potem je sledila svetna duhovščina: bogoslovci rimskega semenišča, rimska farna duhovščina, kolegij sv. Anastazija, Sv. Evstahija, Sv. Marije „ob široki poti“; iz manjših bazilik so se udeležili sprevoda duhovniki iz Sv. Marije v Kozmedinu, Sv. Mar. onkraj Tibere, Sv. Lavrenca in sv. Damaza in za njimi so se uvrstili kanoniki iz bazilike Sv. Marije Snežnice in Sv. Petra, naposled člani rimskega vikarijata in društveniki svete skupščine za cerkvene obrede. Šele sedaj je nastopila papeževa švicarska straža okrog sto vojakov, za temi papeževi tajni komorniki, potem škofje

in kardinali. Koncem dolgega slikovitega sprevoda pa so prinesli sv. očeta, a ne na „Sedia gestatoria“ (nosilnici) kakor navadno, marveč na tako imenovanem „Talamu“, neke vrste klečalniku z nizkim oltarjem. Na tem je stalo Najsvetejše, ki ga je držal sveti oče klečeč na klečalniku. Vse pa je bilo dvignjeno visoko nad vso množico, tako da je slednji lahko videl ta najlepši prizor cele procesije. Ali si morate misliti vzvišenejšega prizora nego je ta: Ko nosi sam oni Njega, čigar vidni namestnik je na zemlji? Pred konfesijo je stopil sveti oče raz „Talam“ in kardinal Macchi mu je ovzel ter položil Najsvetejše na oltar, na katerem sme opravljati cerkvene obrede zlasti daritev sv. maše edino le papež sam. Okrog konfesije je žarelo nebroj luči, zakaj vsak udeležnik mnogoštevilne procesije je držal v roki svečo. V tej veličastni svetlobi so tako jasno odsevale nad konfesijo ob kupoli velike zlate črke: „Ti si Peter skala in na to skalo bom zidal svojo cerkev in peklenska vrata je ne bodo premagala“. Sveti oče je pokleknil pred Najsvetejšim, pomolil, vstal in s krepkim glasom zapel Te Deum. Vsa polna cerkev mu je viharno odpevala menjajoč verz za verzom s pevci siktinske kapele. S kora pa so doneli mogočni glasovi papeževe godbe, ki je svirala prelepo koralno pesem. Po vseh dokončanih bistvenih in nebistvenih obredih je podelil sv. oče vsem vernikom blagoslov z Najsvetejšim. Vidno oveseljen in poživljen je odhajal peš po cerkvi v palačo nazaj. Tisoč in tisoč pogledov je veselo zrla za njim, sto in sto robcev mu je migljalo vdan pozdrav. Ti vdani čestilci papeževi, došli iz vseh krajev sveta, so bile jasne in žive priče, da ima mati sveta Cerkev še mnogo dobrih otrok po širnem svetu.

Šestnajsti splošni evharistiški kongres je završen. Preden bo zboroval sedemnajsti, naj bi ljubezen do našega Gospoda v presvetem Zakramentu prešinila in proniknila tudi one kraje/sloje in srca, ki so Mu ostala doslej še tuja in hladna!

V Rimu, 9. junija.

Alojzij Merhar.

Prvo sv. obhajilo' na ladji, ki se je potopila.

V času, ko se je dogodila ta zgodba, je deloval misijonar, z imenom pater Jožef na otoku Levuka v Oceaniji.

Nekega večera koraka po težavnem potovanju po otoku, utrujen in izmučen, k svojemu ubožnemu stanovanju, ko zasliši neko pritajevano zdihovanje. Pater pogleda krog sebe in dobi dečka od desetih do dvanajstih let, ki se je držal z rokami za glavo in bridko jokal ob deblu neke banane.

„Kaj ti je, otrok!“ vpraša sočutno pater.

„Moja mati,“ odvrne ihte deček, „je šla k velikemu duhu, moja mati je mrtva.“

„In tvoj oče?“

„Umril je tudi, in kmalu umrem tudi jaz, kajti mali Samoa nima nikogar več.“

In deček začne jokati dalje, in boječe, kot bi se bal za svoje življenje, je pogledaval misijonarja.

„Hočeš-li iti z menoj, Samoa?“ pravi pater; „jaz te hočem ljubiti tako, kakor te je ljubila tvoja mati.“

Toliko sočutja ni pričakoval; ampak pričakoval je bil le psovki in udarcev; takej se je nehal solziti in šel s patrom

Kmalu ga je imel misijonar zaradi njegovih dobrih lastnosti prav rad. V svoji skromni koči je poučeval vsak večer, ko je bil dovršil za ta dan misijonsko delovanje, malega divjaka. In z vročo željo je poslušal deček krščanske resnice; njegovo srce je plavalo v blaženstvu ob spominu, da kmalu prejme milost sv. krsta. O takih prilikah je obsipal patra z otroškimi vprašanji:

„Kje stanuje pač ljubi Bog? pater, kje stanuje Jezus in kje njegova dobra Mati?“

„V nebesih, moj deček, in tje jih pojdeš tudi ti enkrat gledat, ako boš dober in jih ljubiš prav prisrčno.“

„Da, iz vsega srca jih ljubim: dobrega Boga, deteta Jezusa in dobro mater Marije; pa tudi tebe, pater, ljubim zelo.“ In nato poljubi Samoa solzeč se svojemu rešitelju roko.

Ko je zvedel dobri otrok, da se Jezus daje zavživati ljudem v najsvetejšem Zakramentu, in da ga bode on sam prejel enkrat v svoje srce,

tedaj nista poznali njegova potrpežljivost in njegovo hrepenenje nobene meje več.

Poduk o krščanskih resnicah se je bližal h koncu; kmalu ima priti čas, ko bo mogel prejeti Samoa sv. krst.

Nekega večera pride pater Jožef bolan z mučnega potovanja v sredino otoka. Tresla ga je mrzlica. Mora se takoj vleči v posteljo, in kmalu je bil blizu smrti. Tako je hodil Samoa sam in brez tolažbe ob postelji svojega edinega zaščitnika. Nепrestano je upiral svoje oči na blede obličje dobrega patra, in neprenehoma je molil k Materi božji: „O ljuba Mati Marija, rotim te, daj mojemu dobremu patru zopet zdravje!“

Misijonar ni umrl, toda bolezen ga je tako potlačila, da se je zdelo, kakor bi se bil postaral v tem kratkem času za deset let. Bil je popolnoma zdelan, tresel se je na celem telesu, in kmalu se je čutil prisiljenega, da preneha svoje misijonsko delovanje in se vrne v Evropo. Le ena misel mu je delala skrbi: Kdo bode skrbel tu za mojega malega Samoa?

V zaupanju na dobrosrčne ljudi, katere bo Bog gotovo obudil v njegovi domovini za tega revnega dečka, se odloči pater, da vzame Samoa s seboj, in vstopi z njim na ladjo „San Columban“, ki je peljala v Havre na Francosko.

Prva pelovica vožnje je bila prav krasna. Ladja je plavala hitro kot lastovica po valovih, morje je bilo mirno, nebe jasno, in mornarji so bili sama prijaznost. Vsak večer so se zbirali pri patru, ki jim je pripovedoval svoje dogodke iz hudega misijonskega življenja, med drugimi tudi, kako je našel malega Samoa.

Nekega jutra se privlečejo mali temni oblaki v daljini kot iz morske površine; in preteklo je le nekoliko ur, kar nastane grozovit vihar. Kot slamnate bilke so zaganjali valovi ladjo semintja po morju. Kar naenkrat se začuje grozen polom: ladja je zadela ob pečino.

Napravila se je luknja v ladji in voda je v mogočnih curkih vrela v ladjo.

Kapitan zapové, naj spusté rešilne čolne v morje; v te pa nikakor nise mogli iti vsi potniki. Pater je hotel dejati še dečka v rešilni čoln, sam pa naj bi se potopil z ladjo vred;

toda deček se ga oklene z obema rokama in se odloči, da umrje rajši s patrom, kot da bi se rešil brez njega.

Čez nekaj sekund so odveslali rešilni čolni proč in na ladji so ostali še pater Jožef z dečkom in kapitan z nekaterimi drugimi stariimi mornarji.

„Kapitan“, tako vpraša pater, „kako dolgo ostanemo še živi?“

„V dvajsetih minutah se potopi „San Columban“.“

„Tedaj imam še čas“, odvrne pater Jožef. Nato se obrne proti Samou in mu reče:

„Pošlušaj, moj otrok, sedaj bomo umrli. Pa, povej mi, ali hočeš še pred svojo smrtjo gledati dobrega Jezusa?“

„O kako srečen bi bil, moj pater“, reče Samoa. Potem pade na kolena, in njegovo obličje se je svetilo kot poveljčano od blaženega hrepenenja.

„Tedaj moli, otrok“, odvrne pater in si s silo obriše solze od oči, „moli k svojemu ljubemu Očetu v nebesih, moli tudi k svoji nebeški Materi, in ne bodeš svojega Jezusa samo gledal, ampak ga bodeš mogel tudi prejeti!“

Tedaj pa se obrne proti mornarjem in jim reče:

„Moji prijatelji, na svojih prsih nosim onega, ki je po svoji smrti odvezel strah naši smrti, Jezusa v najsvetejšem Zakramentu, podati ga pa morem le enemu samemu. Vi ste imeli srečo, da ste ga že večkrat prejeli, tu pa je deček, ki ga še nikdar ni prejel, in vi videte, kako hrepeni po njem. Kajne, da podarim Samou prvo in zadnje sv. obhajilo?“

„Da, pater, zakličejo mornarji, „Samoa je najvrednejši izmed nas vseh, in on bo za nas molil, in radi njega bode Bog tudi nam milostljiv.“

„Nam pa dajte odvezo, pater! Samoa prejme v imenu nas vseh sv. obhajilo, mi pa se duhovno obhajamo z njim vred“, pripomni kapitan.

Vsi pokleknejo in medtem ko so se valovi divje zaganjali proti ladji, prejmo vsi sv. odvezo. Deček pa kleči z vročim hrepenenjem med njimi.

„Pater, hitite“, zakliče kapitan, v nekoliko minutah se pogreznemo.“

Pater Jožef se bliža Samou, seže v žep svojega talárja in prinese vun malo škatljico, v kateri je bilo shranjeno Najsvetejše. S spoštovanjem vzame vun in ga pokaže otroku, ki se je zganil od samega veselja. Neki star mornar poklekne zraven njega in ga drži s svojimi rokami. In z vso močjo svojega glasu zakliče pater:

„Teló Gospoda našega Jezusa Kristusa ohrani tvojo dušo v večno življenje.“

„Amen!“ zakliče stari mornar, ki je držal v rokah veselega dečka in obilne solze so mu tekale po licu.

Dečkovo srce je bilo trenutek pozneje ob srcu nebeškega prijatelja otrok... Kako prvo obhajilo! — Zahvala zanj se je imela opraviti v nebesih.

V divjem plesu so hrumeli valovi ob ladji; strašanski hrum in šum, potem zopet pojema-joče grgranje; roka duhovnikova deli še zadnji blagoslov in — morje je požrlo ladjo z vsem, kar je bilo na njej. — —

Nekaj minut pozneje je prejel misijonar v nebesih svojo krono, in dobri Samoa je hitel v naročje svojega Odrešenika, da bi bil večno pri njem.

„Izmed vseh oseb te strašne, ganljive igre“, tako pravi oni, ki pripoveduje to zgodbo, „se je rešil le eden: kapitan; ta se je prijel za neko bruno potopljene ladje, na katerem so ga zanašali valovi semintja po morju. Neka angleška ladja je prispela blizu, zapazila njegovo stisko in ga rešila. Ta kapitan je postal pozneje duhovnik, in ta duhovnik — sem jaz!“ N. Z.

O najsvetejšem Zakramentu.

Ljubezni čudapolni vir
nam tukaj je odkrit,
kjer božje črede je pastir
v podobi kruha skrit.

Tu sem nas Jezus vabi vse:
„Vstopite v ta moj dom,
ki trudni, obteženi ste,
poživil jaz vas bom!“

Tu Jezus slabe pokrepča,
nevedne razsvetli,
za vsakega pomoč ima,
ki k njemu pribeži.

Studenec žive vode se
nam tukaj piti da;
Kdor vredno pije ne umrje,
ker vživa tu Boga.

Br. Gervazij.

Tristoletnica Marijinih družb na Kranjskem.

Omenili smo že enkrat te pomenljive tristoletnice. Nje praznovanje je po dogovoru z osrednjim vodstvom Marijinih družb vzela v roko moška Marijina družba v Križankih v Ljubljani. V ta namen je razposlala ravnokar vsem mladeniškim (in moškimi) družbam po Slovenskem sledeče vabilo. Iz njega se razvidi, v čem bo obstajala ta slavnost.

Cenjena družba posestrima! O Velikem Šmarnu letos bo ravno 300 let, odkar se je ustanovila v tedanji cerkvi oo. jezuitov pri sv. Jakebu v Ljubljani prva Marijina družba na Kranjskem ter na Slovenskem sploh. Samoobsebi je umevno, da tako znamenitega dne ne smejo prezreti sedanje Marijine družbe na slovenski zemlji, ki so vse osnovane po načelih in navodilih prve ljubljanske Marijine družbe.

Da se dostojno proslavi ta veliki spominski dan, je sklenilo podpisano načelstvo slov. moške Marijine družbe v Križankih v sporazumu z osrednjim vodstvom Marijinih družb za ljubljansko škofijo prirediti v nedeljo, dne 20. avgusta letos večjo cerkveno slovesnost ter isto spojiti z

blagoslovljenjem nove zastave podpisane Marijine družbe.

Prezvisehni gospod knezoškof ljubljanski so ta načrt odobrili ter v svoji veliki gorečnosti za procvit Marijinih družb sami izvolili prevzeti vse cerkveno opravilo.

Nujno je tedaj želeti, da se te izredne cerkvene slovesnosti vsaj po deputacijah ter z zastavami udeležé vse mladeniške in moške Marijine družbe na Slovenskem.

V to svrhu vabi podpisano načelstvo tudi Vašo cenjeno družbo-posestrimo, da se v kar največjem številu udeleži naznanjene slavnosti, ter podpisanemu načelstvu z vporabo priložene dopisnice vsaj do konca junija naznani, ako in v kolikem številu se udeleži povabljen družba.

Natančen spored vpošljemo z izkaznicami za vsakega posamnega udeleženca vred pravčasno vsem cenjenim družbam-posestrimam, ki se bodo odzvale našemu današnjemu vabilu. Za danes le omenimo, da se bo slovesnost blagoslovljenja nove zastave v slučaju lepega

vremena vršila na trgu pred Križevniško cerkvijo, kjer bo tiha sv. maša, nagovor ter blagoslovljenje, ob deževnem vremenu pa v križevniški cerkvi. Tristoletnica se nato proslavi v župni cerkvi sv. Jakoba, kamor pridejo vse družbe v sprevedu in kjer bo slavnostni govor ter pontifikalna sv. maša.

Skupen obed *) bo na starem strelišču; po obedu slovesne večernice.

*) Obled bo stal 1:20 K za osebo, brez pijače. Skupni znesek za vse za obed priglašene udeležence naj se vsaj do konca julija pošlje na naslov: Veleč. gospod p. Bernard Polak, prior n. v. r. v Križankih, Ljubljana.

Vsa slovesnost se bo vršila ob takem času, da ne bo treba nikomur prenočiti v Ljubljani: pričetek po 9. uri zjutraj, zaključek okolu 4. ure popoldne.

K sklepu pripomnimo še, da se bo izdala povodom slavnosti posebna brošura (knjižica), v kateri bo tudi opis te slovesnosti z natančnim oznamenilom vseh udeleženih družb.

V nadi, da se Vaša cenj. družba-posestrima v obilnem številu, ako ne polnoštevilno, udeleži tega izrednega Marijinega slavlja, bilježimo Velespoštovanjem

Načelstvo Moške Mar. družbe v Križankih.

Ljubljana, 1. junija 1905.

Podučljiva zgodbica za take, ki omahujejo.

V lepem mestu N. se je prigodila pred nekaj časa sledeča znamenita dogodbica.

Neka Marijina hči je preživela s pomočjo svoje nebeške Matere in vnetega dušnega pastirja svojo mladost do 21. leta čisto in sveto. Njeno življenje je bilo za versko mlačne stariše in njih prijatelje tiha pridiga. Nепrestano so očitali nedolžni deklici: naj ne sedi vendar celo nedeljo v cerkvi (tako so imenovali čas sv. maše) in naj ne leta vsako soboto k spovedi. Tako in na podoben način se je ponavljalo dan za dnevom. Vedno zbadanje in prigovarjanje je pripravilo deklico, da je začela omahovati. Natihoma sklene, da opusti dosedanje pobožno življenje. Preden pa uresniči svoj sklep, hoče še enkrat govoriti s svojim dušnim pastirjem, se mu zahvaliti za njegovo dosedanje vodstvo in se posloviti od njega. To je bila njena rešitev. Gre tedaj k duhovniku in mu razodene, da hoče opustiti svoje pobožno življenje, in se mu zahvaliti za vse dobro. Duhovnik ji odvrne, da ga je njen sklep zelo užalostil, more ji to edsvetovati, siliti je pa ne more. Prosi jo le, naj izpolni le še en njegov svet. On ji bo spisal na malo podobice molitev, katero naj prebere pred družbenim oltarjem. Rad je privolil v to dobri otrok.

Čez nekaj časa se vrne duhovnik; izreči deklici obljubljeno molitev in se loči od nje. Na podobice je zapisala očetovska roka dušnega pastirja sledeče vrstice:

Molitev ob poslovitvi od Marije.

Najsветеjša Devica Marija, moja najboljša Mati, zahvaljujem se ti za vse dobrote. Glej, o najboljša Mati, hočem se posloviti od Tebe in nič več ne služiti tebi, ampak le svetu. Srečno — za vedno! Amen.

Ne da bi poprej prebrala molitev, hiti deklica v kapelo, da izpolni svojo obljubo. Bil je ravno večer, solnce je poljubljalo s svojimi zadnjimi žarki rob oblačila na sliki naše ljube Gospe Nalašč, kakor za molitev! Previdno se ozre dekle okoli, ako morda zagleda kakega človeka, ki bi jo utegnil poslušati; nikogar ni bilo notri. Tedaj zopet poklekne, vzame s tresočo roko popir in začne moliti na glas in počasi:

„Najsветеjša Devica Marija, moja najboljša Mati“, — tedaj ji začne srce burneje utripati — „Zahvalim se ti za vse dobrote.“ Sedaj jo oblije rdečica in na čelu se ji prikažejo znojne kapljice. — „Glej, o dobra Mati, hočem se posloviti od...“ dalje ni mogla, glas ji odpove in potok solz se ji vdere iz oči. Sprevidela je svoje nespametno dejanje; Marija je rešila svojega otroka. Dolgo je molila od veselja pri Materinem srcu, in vnovič obljubila Kraljici zvestobo. Prihodnje soboto prihiti zopet k spovednici svojega dušnega pastirja in ga prosi, naj jo še nadalje vodi po potu v nebeško domačijo. Rad je privolil v to duhovnik. „Molitev ob poslovitvi od Marije“ pa hrani še vedno kot dragoceno svetinjo, kateri pripisuje svojo rešitev.

Sedemdesetletnico rojstva je praznoval sv. oče Pij X. 2. junija. Naj nam Vsemogočni varuje dragoceno življenje slavno vladajočega namestnika Kristusovega še mnogo let!

Iz Rima. Posvetovanje jugoslovanskih škofov v zadevi glagolice so zaključili v petek 2. junija. Natisniti so dali zapisnike, ki bodo predloženi v nadaljne posvetovanje komisiji kardinalov. 31. maja je prišel sv. oče osebno k seji hrvaških škofov. V kratkem nagovoru je obljubil, da bode proučil poročila in predloge škofov in na podlagi teh izdal končni odlok. Ljubljanski knezoškof dr. Jeglič in krški škof dr. Mahnič sta morala odpotovati vsled nujnih opravil že v torek 30. maja iz Rima. Pred odhodom ju je še enkrat zaslišal sv. oče. Vsi škofje so se dali s predsednikom kardinalom Vanutelijem slikati. Ta slika je bila izložena v oknu upravnništva „Slovenca“. Prinesel bo to sliko tudi prihodnji „Dom in Svet.“ Liberalni listi med temi tudi „Slov. Narod“ so veliko laži raztresili med svet o tem posvetovanju hrvaških in slovenskih škofov. A vsa posvetovanja so bila tajna, nikdo ni ničesar izdal, kar se je sklepalo in vendar hoče liberalno časopisje vedeti za vse podrobnosti. Pod predstvom kardinala Merryja del Vala se je zbrala te dni kongregacija za izvanredne cerkvene zadeve. Pretreševali so mnenja in izjave hrvaških škofov.

Na Dunaju vedno bolj čutijo pomanjkanje katoliških cerkva. Sklenili so postavljati zasilne cerkve iz lesa in železa. Presvetli cesar je za eno tako cerkev podaril iz svoje blagajne 83.000 kron.

Pristop protestantov v katoliško Cerkev. Senat v Bremenu je sklenil, da so vsi krsti neveljavni, ki jih je izvršil protestanški pastor Mauric zadnjih pet let. Mauric je krščeval,

kakor se mu je poljubilo, mnogokrat brez vode in ne v imenu sv. Trojice. Verno prebivalstvo v Bremenu je silno razburjeno in je 23. maja prestopilo 1500 protestantov v katoliško Cerkev. — Takih brezverskih pastorejv je med protestanti vedno več zlasti v Berlinu in drugih večjih mestih, a mesto da bi tu napravili red, širijo zmedene lutrove nauke celo po Kranjskem.

Najmočnejši red po številu je frančiškanski, ki ima 16 500 redovnikov; za tem je kapucinski z 9660 udi, dominikanski z 4300, lazaristi z 3300, redemptoristi z 3000, karmeličani z 1900, usmiljeni bratje z 1500.

Nemški protestantski cesar je odlikoval s svetinjo za znanost in umetnost jezuita Foka, ki si je veliko zaslug pridobil na znanstvenem polju. Med protestanti vlada radi tega splošno ogorčenje.

Na Japonskem sedi v ondodni zbornici že 30 katoličanov, tudi en član cesarske hiše je katoličan.

Nameni francoskih framasonov. Francoski framasoni so že večkrat pokazali, da delajo na to, da uničijo katoliško Cerkev. Sedaj se se spravili celo nad praznike. V zbornici je predlagal njih poslanec Richard, naj se odpravijo ti štirje prazniki in njihova imena izpremene: Vnebohod naj se zove odslej praznik cvetlic, vnebovzetje Marijine praznik žetve, vsi svetniki praznik spomina, božič praznik obitelji. — Udarec za udarcem pada na Cerkev v nekdanj tako katoliški Franciji.

Na prižnici umrl. Na Vestfalskem je umrl 65-letni katoliški župnik Hüsing, ko je ravno oznanjal na prižnici božjo besedo. Mrtvoud ga je zadel, vsled tega je takoj izdihnil dušo. Umrli župnik je bil sloveč pisatelj.

Duhovniške zadeve s Koroškega. Višje redove bodo prejeli dne 16., 18. in 20. julija v begoslovski kapeli sledeči gg. novomašniki: Iz IV. leta: Ant. Almer iz Stubenberga na Štajarskem, K Hauser iz Riž. Alojzij Jelenec iz Kroke na Kranjskem, Josip Linasi iz Bistrice v Rožni dolini, Ignacij Milonig iz Eisenberga na Štajarskem. Iz III. leta: Josip Diker iz Ljubna na Štajarskem, Florijan Jocham iz Št. Lenarta v Lavantinski dolini, Tomaž Klampferer iz Hüttenberga, Zdravko Lakner iz Radiš, Franc Schöffmann iz Meiseldinga, Ivan Sekel iz Dobrlevasi, Tomaž Ulbing iz Skočidola. Med temi 12 gospodi je pet Slovencev. — Umrl je v Preteneggu ondotni župnik č. g. dr. Jožef Pfohl. — Za dekana trbiškega okraja je imenovan č. gosp. Valentin Kraut, župnik trbiški. — Za družega dekanijskega svetnika izvoljen in od ordinarijata potrjen je č. g. Gregor Einspieler, župnik v Podkloštru. — Č. g. Janez Ogriz je imenovan dekanom borovljske dekanije. — V pokoj stopi župnik v Globasnici č. gospod Albert Aichholzer. Ta župnija se je podelila č. g. Jerneju Pšeničniku, provizorju v Kazazah. — Župnije Vetrinj bo oskrboval do defn. nastavljenja č. gospod Jan Ebner, župnik v Hodišah. — K župnijskemu izpitu dne 6., 7. in 8. t. m. sta se oglasila dva kandidata.

Na sv. Višarjah opravljajo letos cerkveno pastirsko službo čč. gg. Jožef Svaton, Franc Uranšček in Ivan Kogelnik. 1. junija se je pričela božja pot; prišlo je na goro do 250 romarjev. Vročje solance sneg kaj hitro topi.

Slovenca novomašnika v Ameriki. Slovenec g. Judnič, doma iz Kota pri Kamniku

bo pel prvo sv. mašo 15. t. m. v Carrol Jova v Ameriki. Na binkoštno nedeljo je imel novo mašo v Št. Paulu koroški Slovenec g. J. Vahrh.

Procesija na Rakovniku, ki so jo napravili salezijanci na Vnebohod Gospodov je bila veličastna. Vodil jo je veleč. g. stolni kanonik T. Kajdiž. Slavnostni govor je govoril prečastiti g. katehet J. Smrekar. Ljudstva jo bilo na tisoče zbranega.

Nevarno je obolel č. g. župnik Jakob Aljaž na Dovjem. V pomoč mu je bil poslan začasno brezniški g. kaplan Matija Okorn.

Romanje na Brezje in na Bled bo tudi letos napravilo izobraževalno društvo v Leskovcu pri Krškem. Z doma pojdemo kako soboto popoldne in pridemo nazaj v ponedeljek popoldne. Romarski vlak pojde z Vidma, in se bo ustavil v Rajhenburgu, v Sevnici in na Zidanem mostu. V soboto zvečer pridemo na Brezje in v nedeljo popoldne gremo na Bled, nekateri na vozech, drugi peš po bližnjicah. Drugo jutro gremo nazaj v Ljubljano, kjer se ustavimo za več ur, in v ponedeljek zvečer pridemo vsak na svoj dom. Vožnja za sem in tje ne bo veljala več kot nekaj čez pet kron, seveda enako veliko iz vseh postaj. Kdaj ravno bomo šli in koliko bo veljala karta, to boste že še o pravem času zvedeli s plakatov, ki jih bomo dali nabiti po vseh farah, odkoder se pride na postaje Videm, Rajhenburg, Sevnica in Zidan most, naj si bo na Kranjski ali na Štajarski strani. — Pri nas jih je večina za to, da bi šli z doma tisto soboto pred sv. Jakobom, to je 22. julija, ko je najhujše delo že pri kraju; v nedeljo popoldne pa da bi zraven cerkvene slovesnosti napravili tudi kak shod ali zborovanje na Brezjah, zvečer pa na Bledu veselico ali sploh kaj zabave za romarje. Zato bi nam kako društvo prav ustreglo, če bi se kaj več pevcev in pevk

oglasilo za to romanje, da bi tako imel kak večji pevski zbor. Pišite nam torej na društvo ali pa kar na g. kaplana Fr. Vrhovca, da si še o pravem času preskrbimo petje in sploh kaj zabave. Tudi zastran sporeda pri romanju nam bo dobro došel vsak nasvet od koderkoli. Seveda ne moremo obljubiti, da bo vsakemu posebej odgovorilo podpisano — izobrazevalno društvo v Leskovcu pri Krškem.

V cerkvi Srca Jezusovega v Ljubljani se dobi na praznik presv. Trojice tolikokrat popolen odpustek, kolikokrat kdo po vrednem prejemu zakramentov sv. pokore in svetega Rešnjega Telesa v soboto od prvih večernic, t. j. od dveh popoldne do solnčnega zahoda v nedeljo imenovano cerkev obišče in v namen sv. očeta moli: torej odpustek ravno tako, kakor na porcijunkulo. Dovolili so te odpustke, — ki se smejo darovati tudi vernim dušam v vicah — sv. oče Pij. X. zato, ker je v tej cerkvi kanonično ustanovljena bratovščina presv. Trojice.

Bratovščina presv. R. Telesa bo letos razstavo cerkvenih oblačil priredila od dne 18. junija do 22. jun (do sv. R. Telesa) in sicer kakor lansko leto v škofiji v II. nadstropju.

Častilci presv. R. Telesa ste uljudno povabljeni, da si razstavo ogledate, da vidite, kako se porablja mali letni prispevki, katere udje te bratovščine vplačujejo. — Po razstavi se bodo vsa oblačila raznim cerkvam razdelila brezplačno.

* * *

Shod krščanskih goriških društev na sv. Gori. Katoliško delavsko društvo v Gorici počasti vsako leto svojega patrona sv. Jožefa z romanjem na sv. Goro na praznik varstva svetega Jožefa, 3. nedelje po Vel. noči. Letos je društveni odbor povabil tudi druga bratska društva v goriški okolici na skupen shod. „Kat. delavsko društvo“ v Mirnem, „Kat. del. društvo“ in „Marijina družba“ v Podgori, žensko društvo „Skalnica“ v Gorici in „Marijina družba“ v Kamnjah so se z društvenimi zastavami udeležili procesije in shoda.

Deževje do predvečera je mnoge odvrnilo, da se niso udeležili krasne priredbe. Vendar so

društva odšla iz Gorice v jasnem, solnce je sijalo na zborovalce, katerih je bilo z drugimi udeleženci blizo 1000. V soboto večer je društveni predsednik stolni vikar dr. A. Pavlica govoril v cerkvi sv. Ignacija društvenikom o pravičnosti sv. Jožefa, katero naj ljudje posnemajo, ako hočejo zboljšati žalostne družabne razmere. V nedeljo zgodaj ob 3 ¹/₂ je bila v cerkvi sv. Ignacija sv. maša s skupnim sv. obhajilom. Ob 4 ¹/₂ so se došla društva z zastavami vredila v procesijo na sv. Goro. Med potom so se jim pridružili še drugi.

Na sv. Gori je ob 9. uri vodja goriškega semenišča prelat Mgr. dr. S. Gabrijevčič govoril o češčenju M. B. ki človeka povzdiguje in požlahtnuje. Med tiho sv. mašo sta pela združena pevska zbor goriški in podgorski slovenske pesmi. Koj po sv. maši so bile pete litanije z blagoslovom, k sklepu so zapeli še papeževo pesem.

Po cerkvenem opravilu je bil na trati za cerkvijo ljudski shod. Dobri sv. gorski varuhi, frančiškani so napravili oder za govornike. Okoli odra so se postavili zastavonoše s posestrimi zastavami. Pred in med govori so se vrstili trije pevski zbori, moški, ženski in mešani z navduševalnimi pesmimi. Prvi govornik odvetniški kandidat dr. J. Dermastia je pojasnjeval sleparsko svobodo liberalcev in socialnih demokratov in dokazal, da je prava prostost le tam, kjer so v veljavi krščanske resnice. Predsednik mirenskega kat. del. društva Jož. Cotič priprost delavec je z jasnimi besedami povdarjal, da kršč. delavci hočejo vkljub vsemu liberalnemu in soc. demokratskemu prizadevanju delovati pod krščansko zastavo za Boga in Marijo. — Kamenjski župnik J. Kosec je povedal resnico, da je posebno splošna zloraba opojnih pijač kriva, da ljudstvo pada v нравno, gospodarsko in narodno sužnost. Kdor hoče sebe in ubogo ljudstvo oprostiti sramotne sužnosti, naj išče resnico o opojnih pijačah, katero nas učijo deloma zdravniki in drugi učenjaki, posebno pa Kristusova zapoved o zatajevanju samega sebe. Priporočal je družbo treznosti. Opoldne je dr. A. Pavlica zaključil shod s slavoklici na Marijo in sv. Jožefa z živijo klici na sv. cerkev, mili slovenski narod in domovino Avstrijo. S slava- in živijo klici je množica izražala svoje navdušenje in veselje nad dobro uspelim shodom, Bog daj, na priprošnjo Marije

in sv. Jožefa, naj temu shodu sledijo še drugi z vedno večo udeležbo.

Zatičina. Iz našega samostana ne pride ravno veliko poročil v svet. — A da ne počivamo, pokazala je slovesnost dne 14. majnika t. l. — Ta dan smo dobili v naši dekliški Marijini družbi svoje bandero. Lepa je bila vsa slovesnost. Zjutraj je bilo skupno sv. obhajilo. Popoldne smo nesli v procesiji skupaj zvito bandero v cerkev ob najlepšem vremenu, dasiravno je še dopoldan močno deževalo. Pred mnogoštevilno zbranim ljudstvom od blizu in daleč je nastopil kot slavnostni govornik stolni vikar ljubljanski g. Potokar. Srečne je imenoval Marijine hčere, ki se zbirajo pod zastavo Brezmadežne; bodril jih je k češčenju, ljubezni in posnemanju One, katere podoba lesketa na banderu. — Nato so naš milostni g. opat slovesno bandero blagoslovili. Veličasten je bil trenutek, ko se je blagoslovljeno bandero prvokrat dvignilo; prečastiti g. patri so pa v tem trenutku zapeli na koru znano pesem: Med zvezdicami zvezdica siješ... Po blagoslovljenju so milostni g. opat sprejeli na novo 13 deklet v Marijino družbo. Za sklep so bile pete litanije, zahvalna pesem in blagoslov; tu so pele Marijine dekleta same. V procesiji smo šli nazaj z banderom na čelu v društveno dvorano; tu smo se skupno zahvalili vsim onim, ki so sodelovali pri lepi slovesnosti. — Tu je izročila vodnica v imenu družbe preblagorodni gospej *Marenčičevi* iz Kranja, lastnoročno, ukusno izdelan diplom, s katerim je izvolila dekliška Marijina družba svojo dobrotnico za častnega člana. — Čast in hvala Mariji, da se je vse tako srečno in lepo obneslo. Ja, marsikatera mati je bila vesela, da ima svoje hčere v družbi; ta ali ona je pa žalostno mislila, češ, ali bi ne bilo lepo in koristno, če bi bila tudi „naša“ v Marijini družbi! — Mi pa, ki uživamo to srečo, smo šle kar težko narazen s popolnim prepričanjem: v Marijini družbi nam je dobro biti! —

Jarenina. Kakor znano so tudi v naši lepi škofiji naš neumorno delujoči vladika upeljali večno molitev na čast sv. Rešnjemu Telesu. Za našo faro je bil določen 5. 6. in 7. dan Marijinega meseca. Naš vrlo skrbni dekan so za to tridnevno poklicali misijonarje iz Celja na pomoč. Velečastiti g. Kitak in veleč. g. Zdravljč sta imela vsak dan tri pridige in sta neumorno delovala še v spo-

vednici. Ljudstvo je rado prihajalo molit in bila je cerkev vsak dan polna. Pobožnost se je našim ljudem neizmerno dopadla. Koliko koristi in duhovne milosti smo dobili te dni!! Če je kdo natančneje opazoval celo pobožnost, moral je pač priti do prepričanja, da je ta pobožnost popolnoma za naše čase. Bog sam je utrjeval in krepčal našega presvetlega knezoškofa, da se niso dali ustrašiti kljub raznim nasprotstvom in oviram večno molitev upeljati v naši škofiji. Petek predpoldne, ker je bil prvi petek je imela molitvene ure bratovščina presv. Srca Jezusovega, popoldne pa Marijina dekliška družba; soboto predpoldne je molila bratovščina vednega češčenja, popoldne pa Anina družba katoliških žen; nedeljo predpoldne so pridno molili možje Jožefove družbe, popoldne pa fantje Marijine družbe. Najboljše, tako so ljudje sami rekli, so napravili fantje. Bilo jih je lepo gledati, kako so skoraj pet ur neprenehoma peli in molili pred svojim Zveličarjem. Ni jih bilo nič sram. Čast vam, vrli jareninski fantje! Seveda so tudi pri nas ljudje, nahujskani od podlega „Štajerca“, katerim je bila pobožnost trn v peti. Kakor baje pajek, če dobi kako medeno kapljico, isto v strup spremeni, tako so tudi ti ljudje to sladko pobožnost grdili in črnili v časopisih. Pa dan maščevanja bo že prišel. Naše ljudstvo pa je vobče dobro in pobožno. Kjer so pa ovce, so tudi kozli.

Škofja Loka. Iz dekliške Marijine družbe je 25. aprila umrla Uršula Lazar, ki je bila že čez 45 let članica te družbe. Dne 30. aprila pa je umrla komaj 16 let stara Marija Triler. Ko je domov peljala voziček, se je ponesrečila ter je neprevidena umrla. Priporočamo obe v molitev!

Selca nad Škofjo Loko. Tukajšna dekliška Marijina družba zahvaljuje se najtopleje svojemu dosedanjemu voditelju čast. g. Fr. Severju, sedaj administratorju pri sv. Lenartu, za vse dobre, ki jih je od njega prejela. Za vneto vodstvo, za vso požrtvovalnost, vsprejmite vlč. g. administrator, naš srčni: Bog plačaj stoterno!

Iz Šmihela pri Novem mestu se poroča: V teku enega meseca sta pri nas umrla dva vrla člana naše mladeniške Marijine družbe. Prvi je bil *Jožef Fink* iz Smolene vasi. Umrl je star šele 20 let. — Drugi je *Janez Može* iz Krke, ki je bil pomočnik naše družbe. Čudno je to, da sta oba umrla na petek in bila pokopana na nedeljo. Drugi je umrl prvi petek v majniku in je

bil pokopan na prvo nedeljo, ko imajo vsi člani svoj društveni mesečni shod. Oba sta imela tako veličasten pogreb, kakor dosedaj še nihče v Smolenski soseski. Janez Može je zapustil za družbeno zastavo 30 K. Zategadelj so se tovarši polnoštevno udeležili pogreba z družbeno zastavo. — Oba pokojnika sta bila vzgledna člana Marijine družbe.

Iz Hrenovic. Kakor drugod, morala je tudi pri nas Marijina družba skozi ogenj, a danes stoji pred nami čvrsta in mlada. Še več. Njeno zgledno večkratno prejemanje sv. zakramentov privablja tudi druge pogosteje k Jezusu. Družba Marijina je, ki vsako nedeljo in vsak praznik najštevilneje glasno časti Gospoda v najsvetejšem Zakramentu. Zato smo vedno globoko hvaležni gospodom, ki so ustanovili Marijino družbo ter vpeljali skupno molitveno uro pred sv. Rešnjim Telesom. Ker vemo, da je mladini treba razvedrila in veselja in ker plesi in druge pregrešne veselice dekleta kar s silo vlečejo za seboj — zato je družba svojim udom preskrbela tudi poštene zabave. V nedeljo, dne 14. majnika t. l. popoldne so bili obširni župnijski prostori natlačeno polni, ko so tam družbenice predstavljale lurško pastarico in veseloigro „Čašica kave“. Prav ogromna bila je udeležba tudi 21. maja. Ko se je ponavljal igrokaz „Lurška pastarica“, — mesto druge pa so se dekleta hitro naučile novo šaloigro „Jeza nad petelinom“. Splošna je bila zadovoljnost. Čisti dobiček se obrne za olepšanje Marijinega oltarja Jezusu in Mariji v čast, družbi pa v spodbudo. O dekleta Marijine! karkoli delate, povsod iščite le Jezusove in Marijine časti in našle boste gotovo tudi svojo v večnosti!

Iz Celja Dne 22. maja je napravila celjska Marijina družba deklet romarsko božjo pot k Mariji Nazaret ob Savinji na Štajerskem. S prijaznega holmca se beli prelepa cerkva z dvema stolpoma in samostan v katerem čč. o. frančiškani delujejo v blagor svoje njim izročene črede. Mogočno potrskovanje zvonov, pokanje topičev in vihranje zastav je pričevalo, da smo jim dobro došle. Krasen slavalok in ž njim nešteta množica belo oblečenih deklet, čakajoče ob vzožju griča, odprle so nam vhod proti svetišču. Prišedši v cerkev, smo imeli dvojno sv. opravilo ob 8. in 10. Po končani božji službi pa smo prepevale Marijine pesmi, da se je vse treslo. Nazareška družba

nas je vkljub deževju zopet spremila iz cerkve navzdol. Bodi ji srčna hvala za vso nam izkazano prijaznost. — Od 8.—11. aprila pa smo imeli sv. misijon v Celju. Presrčna hvala za to veliko srečo milostnemu g. opatu in čč. gg. misijonarjem.

Iz Svibna. Na belo nedeljo so se poslavljali od nas č. g. župnik Franc Vrhovšek. Splošna žalost, ki je vladala med nami vsemi, je pričala, kako zelo smo jih ljubili kot jako skrbnega dušnega pastirja. V teku desetih let, odkar so delovali med nami so veliko dobrega in koristnega napravili. Pred enim letom so ustanovili deklško Marijino družbo, katero so vodili z veliko vnemo. Zadnjo dobroto, ki so nam jo naklonili je bil sv. misijon. Vodili so ga čč. oo. lazaristi od sv. Jožefa pri Celju. Srčna hvala jim za ves njihov trud; hvala pa tudi g. župniku za to dobroto, da so nas hoteli pred svojim odhodom še bolj utrditi. Prav prisrčno se jim zahvaljujemo vse družbenice za njih obilni trud za Marijino družbo in za vse prelepe nauke, po katerih se hočemo ravnati celo svoje življenje. Naj jih spremlja povsod božji blagoslov in naj jih privede do zaželjenega cilja. In takoj drugi dan, 7. maja, so prišli k nam novi g. župnik Peter Koprivec. Sprejeli smo jih z velikim veseljem. Kajti nadejamo se, da smo dobili zopet dobrega in vnetega dušnega pastirja.

S Trate nad Škofjo Loko. 19. maja smo izročili materi zemlji 24 letno Frančiško Čadež iz Marijine družbe. Neizprosna jetika ji je pretrgala nit življenja. V boleznih so jo tovarišice pogostokrat obiskale. Bolezen je prenašala zelo vdano in potrpežljivo ter prejela večkrat sv. zakramente. V boleznih je naročila, naj ji kupijo belo obleko za na mrtvaški oder. Ko jo je videla, se je razveselila, ker jo je spominjala, da gre v belem oblačilu kot limbar na nebeško ženitnino. Pogreb je bil veličasten. Sodrženice smo jo spremile k zadnjemu počitku z dvema vencama; udeležile smo se pogreba z zastavo. Cerkvne pevke so ji zapele dve žalostinki v slovo: eno pred hišo, drugo na pokopališču. Ganilo nas je, ko smo se tako ločile na grobu od svoje tovarišice, solze so nam stopile v oči, ob taki poslovitvi. Upamo, da prosi sedaj ona v nebesih, da bi mogle tudi druge tako lepo zatisniti oči kakor ona.

Iz Loškega potoka. Žalostno novico vam imam sporočiti. Dne 14. maja nam je preminul vzorni in blagi mladenič, Jernej Lavrič, v starosti 29 let. Bil je prednik naše mladeniške Marijine družbe in bil zares prav častilec Marijin. Predragi moji mladeniči, vzemimo si njegovo lepo življenje za zgled, in ne bo se nam treba bati smrti. Tudi umrli Jernej se je ni nič bal. Ko sem ga nekoč vprašal, ali se bojiš umreti, mi je rekel: Prav nič, saj nič dobrega ne pričakujem od sveta in tudi v boljšo domovino pojdem. In ko sem ga videl na mrtvaškem odru ležati, sem mislil, da ni umrl ampak da spi lahno spanje. Taka je smrt poštenega Marijinega mladeniča. Pogreb je bil lep; udeležili sta se ga obe Marijini družbi z zastavo in tudi oba naša gospoda duhovnika. Fantje so mu nosili vence; dekleta so mu pa zapela nekaj žalostink na njegovem domu in potem tudi na grobu. Počivaj, dragi, mirno, in zemljica naj ti bode lahka! Prosi pa gori v nebesih tudi za nas, da pridemo tudi mi enkrat za teboj! (J)

Iz Hotedršice. Lepa slovesnost je bila v naši župniji v nedeljo 21. maja. Bil je sprejem v našo novo dekliško Marijino družbo. Zjutraj so imele družabnice slovesen shod in skupno sv. obhajilo. Drugo sv. mašo in pridigo so imeli preč. gospod dekan iz Idrije. Popoldne ob dveh so imele molitveno uro. Prišli sta tudi sosedni Marijini družbi iz Črnegavrha in iz Logatca s svojima zastavama, ter so v cerkvi lepo pele Marijine pesmi. Z logaško Marijino družbo so prišli tudi preč. gospod kaplan. Ob treh popoldne je bil slovesen sprejem 54 deklet. Med polaganjem svetinj so družbene pevke lepo zapele pesem „Trenutek je prišel vesel“ in „Pri tebi o Marija zbrane“. Na to so preč. g. dekan blagoslovili veliko in krasno zastavo dekliške Marijine družbe in so v prelepem govoru razložili namen družbe in zastave. To krasno zastavo so naš preč. g. župnik kupili in darovali naši novi Marijini družbi. Bog jim stotero povrni njih gorečnost in trud do svojih župljanov. Po sprejemu je bila zahvalna pesem. Zavoljo slabega vremena niso mogle naše družabnice spremiti sosednih družb, zato se jim lepo zahvaljujemo za njih trud in srčnost, ki so prišle v tako deževnem vremenu.

Iz Kolovrata. Zopet si je utrgal nebeški vrtnar eno cvetko, da jo ljubeznivo pritisne na svoje ljubeče Srce. Dne 3. maja je posegel v našo Marijino družbo in si izbral svojo nevesto Marijo Dušak, 26 let zdelo se mu je dovolj, pustiti jo v tej solzni dolini, poskušati jo v trpljenju in jo slednjič kot deviško nevesto poklicati k sebi na ženitovanje. Umrta je lepo prevedena — v treh dneh dvakrat združena s svojim ženinom na svetu in tretjič, kakor upamo, v nebeški domovini. Njene sestre so jo polnoštevilno spremile k zadnjemu počitku, ob odprtem grobu pa so č. g. župnik-prednik oskrbeli petje, ki je prav mило odmevalo po pokopališču.

Iz Žirov. Žirovska Marijina družba je imela od 17.—21. maja duhovne vaje, katere je vodil P. Al. Žužek. Vse članice so se prav pridno udeleževale duhovnih vaj in so z vidnim zanimanjem sledile krasnim govorom g. misijonarja. Potočila se je marsikaka vroča solza srčnega kesanja Dal Bog, da bi te lepe duhovne vaje obrodile obilo sadu! Gospodu mladino ljubu P. Žužek-u pa izreka družba iskreno zahvalo za njegov trud in požrtvovalnost!

Zahvale za uslišano molitev.

M. B. iz Gradca se zahvaljuje Mariji pomoč v Velesovem, da je po opravljeni devetdnevni dobila primerno službo — N. Z. presv. Srcu Jez. in Mar., sv. Jožefu in sv. Ani za večkratno uslišanje v dušnih in telesnih potrebah. — M. S. P. Materi božji in sv. temu Antonu za srečno prestano operacijo. — A. P. iz Selc Materi božji, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Ani za v dušnih in telesnih potrebah. — R. R. iz Ljubljane presv. Srcu Jezusov. in Mar. ter sv. Jožefu za pomoč v važni dušni in telesni zadevi. — M. K. iz Ljubljane Srcu Jezus. in Mar. in sv. Jožefu za uslišano molitev.

Darovi.

Za sv. Detinstvo na Kitajskem: iz Ljubljane po g. Potokarju 470 K; župni urad Boštanj 15 62 K; blag. gosp. Jarotin Preclik v Litiji za 6 dečkov in 6 deklic 300 K; Fr. Čadež z Gor. Dobrave 2 K; Tržiške in Šentanske Marijine hčere 1716 K; č. g. župnik Lorenc Krištofič za dečka 30 K; iz Mengša po č. g. Balohu 1242 K; iz Šenčurja po čast. gosp. svetniku Kukeljnu 1710 K; M. Frelj v Leskovici 10 K; župnik L. Krištofič drugič 10 K; M. Miklavčič v Šk. Loki za deklico 15 K; — Za afriške misijone zapuščina M. Vetička po č. g. župniku Zdolšek 18 K. — Za grobove M. Miklavčič 3 K.

Prihodnja številka izide v četrtek, 28. junija.

V velikonočni dôbi primerno berilo!

Katoliška bukvarna v Ljubljani

je založila

— novo izredno mično povest: —

Spillmannove povesti IV. zvezek

„Praški Judek“.

Prevél Josip Volc.

Skrit biser med p. Spillmannovimi povestmi je nedvomno njegov „Praški Judek“ (Der Judenknecht von Prag). Sloveči pisatelj sam je zbiral prevode tega delca; tudi slovenskega prevoda je želel nekaj iztisov. Ni ga čakal. Umrl je p. Spillmann pred nekaj tedni. Naj mu ohrani ta knjižica vsaj skromen spomin med Slovenci. Kdor ljubi res mično berilo, nudi mu ga ta povest. Seznanil se bo z naivno-preprostim, preskrbnim patrom Sebaldom iz kapucinskega samostana na Hradšinu. Čul bo o genljivem in strahotnem dogodku, ki se je pripetil v Pragi leta 1701 v sv. postnem in velikonočnem času. Gledal bo v globine neusmiljenega očetovskega srca in hkrati občudoval junaško velikodušnost malega Abela, otroka Marijinega, kakó ga vodi ljubi Bog po obilem trpljenju in pravcetem križu do čudežnega poveličanja. Ime gospoda pisatelja-prevajavca je porok, da so ohranjene tudi v prevodu vse vrline izvornika.

To povest bo bral vsakdo z zanimanjem, posebej jo priporočamo članom Marijinih družb in izobraževalnih društev, dalje šolski mladini in knjižnicam.

Zbirka obsega dosedaj naslednje zvezke:

- I. zvezek: **Ljubite svoje sovražnike.** Povest iz maorskih vojsk na Novi Zelandiji.
- II. zvezek: **Maron, krščanski deček z Libanona.** Povest izza časov zadnjega velikega preganjanja po Druzih.
- III. zvezek: **Marijina otroka.** Povest iz kavkaških gorá. 635
- IV. zvezek: **Praški Judek.** Povest.

Vsak zvezek te zanimive zbirke velja 40 vin., trdo vezan 60 vin. Knjižice se dobé tudi v finejših vezih.

Vsa ta zbirka Spillmannovih povesti se dobiva v **Kat. bukvarni** v Ljubljani, kakor tudi v **knjigarni J. Krajeo nasl.** v Novem mestu.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posrebrni in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelodvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda Andr. Cebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

Primerno berilo za mesec maj!

Kartuzijanskega brata Filipa

Marijino življenje.

Slavospev s podobami, obsegajoč
nad 11.000 verzov.

Po staronemškem izvorniku speval Matija
964 5-5 Zemljič.

Cena s poštnino K 2:20. Dobiva se
v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

„**Vodilo**“ za Marijine družbe je pošlo in se tiska v novi izdaji z dovoljenjem centralnega vodstva.

Molitvenik „**Najboljša mati**“ ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „**Vodilo**“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1:50, v usaju, zlati obrezi K 2:— in v najbolj lepi vezavi K 3:—.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni Katol. tisk. društva v Ljubljani, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku Fr. Bleiweisu v Lešah, p. Tržič

J. Bliš & Comp.

cementarna na Pešati, p. Dol pri Ljubljani
se priporoča za napravo lepega in trpežnega

cerkvenega tlaka iz cementnih plošč

v najrazličnejših barvah in vzorcih in to po cenah, ki jih pri tujcih nstie vajeni, od 3 K do 6 K za 1 m² loco Ljubljana-kolodvor. Izdeluje tudi cevi in drugo cementno blago, grobne okvire, križe itd. 726 B 5-4

Vzorci v naravi na zahtevo.